

A Szentlélek munkája

Időpont: Pünkösd hétfő, 1963. június 3. [Helyszín: Győr–Nádorváros]

Alapige: Zsolt. 51:12-15.

Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. Ne vess el engem a te orczád előtt, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. Hadd tanítsam a bűnösöket a te útaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád.

A Szentlélek nem pünkösd kiváltság. Szentlélek volt pünkösd előtt is, Szentlélek van pünkösd után is és lesz is mindörökre. Nemcsak azért, mert pünkösd egy történeti esemény, hanem azért is, mert a Szentlélek állandóan munkálkodik. Munkálkodott már a teremtés hajnalán, amikor az írás szerint Isten Szentlelke ott lebegett a nagy káosz felett és az összeviasszágából egy rendezett világot teremtett. A Szentlélek ott lesz, amikor megszólalnak a trombiták Jézus Krisztus dicsőséges visszajövetelekor – ahogy a Biblia végén olvassuk – és azt mondja a Lélek és a menyasszony: Jövel! E között a két véglet között a Szentléleknek állandóan ott van a munkája. Ne érezd, hogy nem idő- és alkalmoszerű, hogy az egyház ilyen ótestamentombeli szakaszt vett elő, mert ez az ótestamentombeli szakasz is a Szentlélek munkájáról beszél. A Szentlélek munkái:

1./ A Szentlélek imádkozni tanít!

Mindenekelőtt azt mondja, hogy a Szentlélek megtanít imádkozni. Ez a zsoltár – mint fejléce is mutatja – Dávid zsoltára. Dávid imádkozó ember volt, hiszen a zsoltárok könyve, melyben a legtöbb zsoltár az ő szívéből, tollából született, imádságos könyv, és mégis, mégis azt kell mondanom, Dávidot a Szentlélek tanította meg igazán imádkozni. Úgy van, hogy mi is tudunk imádkozni. Ma is vannak – hála Istennek, hogy vannak – édesapák és édesanyák, akik megtanítják gyermekeiket mielőtt iskolába kerülnek a reggeli, esti, étel előtti és utáni imádságra. Ez is imádság, de tényleg imádság az, amit ezek a gyermekek mondanak? ... Nagy kérdés ez! Idősebbek, mi magunk is tapasztaljuk, akiket úgy neveltek még, hogy az imádkozás beletartozik az élet rendjébe, hányszor vesszük észre, hogy nem merünk nem imádkozni. Még akkor is, mikor a munkánk annyira összetornyosodik, hogy nincs elegendő időnk imádkozásra, legalább egy égre tekintő pillantással, egy szívünk mélyéből fakadó sóhajjással, rövid mondattal mégiscsak imádkozunk. De általában mégis az a tapasztalat, hogy az emberek csak imádságokat mondanak. Ha sokan is vannak, akik imádságokat is mondanak, mégis mindig kevesen voltak

azok, akik imádkozó emberek. A legtöbb ember csak a nyomorúság által tanult meg imádkozni és nem a Szentlélek által. E között a két imádság között pedig ég és föld különbség van. Figyeld csak meg akár magadat, akár másokat: ha a nyomorúság tanít meg imádkozni, akkor lényeges, nélkülözhetetlen, újra és újra visszatérő vonása van az imádságnak. Egyik: szabadulásért könyörgöm, a magam szabadulásáért; a másik: meg akarom vesztegetni Istent fogadalmaimmal meg ígéreteimmal. Ha azonban minket a Szentlélek Úristen tanít meg imádkozni, akkor ebben az imádságban nem ez a vezérszó. Dávidot a nyomorúság is tanította imádkozni, de a Szentlélek tanította meg a nyomorúságban igazán imádkozni.

Mi az a nyomorúság, amiben Dávid volt?

Az 51. zsoltárt Dávid akkor írta, amikor őhozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsabéval vétkezett. Dávid életének egy igen nagy mélységébe vezet el ez a zsoltár. Dávid, a király, elfelejtkezett királyi voltáról és méltóságáról, megkívánt egy asszonyt, ki férjnél volt és megszerezte magának. Hogy őt ebben a kéjes gyönyörűségében senki és semmi ne zavarja, akadályozza, miután a házasságtörés bűnét elkövette, félretette az útjából az asszony törvényes férjét. Alattomos módon, titkos királyi paranccsal fővezéréből – ez volt Bethsabé férje – hősi halottat csinált. Mikor már minden el volt a törvény látszata szerint intézve, akkor magához vette hivatalosan Bethsabét. Látszólag nem lehetett semmi kifogást tenni Dávid cselekedete felett, egy özvegyasszonyt feleségül vett. Semmi jele nem volt annak, hogy ez valamikor is kiderülhet és kritikával illethetik Dávid királyt. Dávid király ezután is éppen olyan méltóságban és pompában ült királyi trónusán, fényes vigyázzállásban hallgatták meg rendeleteit. Az új asszonynak, Bethsabénak is mindenki megadta a királynőt megillető tiszteletet. És amikor minden olyan szépen ment s rendezettnek látszott, akkor beleszólt az Isten, az az Isten, aki úgy látszott, mintha hallgatott volna. Ha nem hallgatott volna is, Dávid nem lett volna akkor sem kíváncsi Isten véleményére. Nem mondom, hogy Dávid, életének ebben a nehéz időszakában ne imádkozott volna, de talán csak imádságokat mondott. Reggeli, esti imádságait elvégezte. Templomba is járt, elmondotta az anyaszentegyház előírt imádságait, de nem imádkozott, csak imádságokat mondott. Ahogy elhalványodhatott benne az igazi imádság, úgy süllyedt, züllött egyre mélyebbre. Ez mindig így volt, így van és lesz is e világon. Az imádság ugyanis az, amivel Istent keressük, amivel bekapcsolódunk és kapaszkodunk a megtartó Istenbe az élet viharos tengerének kísértéseiben. Abban a pillanatban, melyben imádkozó életünk meglazul, már lazul Istenhez való viszonyunk is és eleresztjük kezét. Nem is lehet csodálkozni már azon, ha akkor a hullámok átcsapnak fejünk felett és elkezdünk süllyedni a mélybe.

Dávid is elfelejthetett imádkozni, azt gondolta, Isten elhanyagolható mennyiség, hiszen az élet, a tapasztalat mind ezt mondotta. Nem így volt, beleszólt az Isten.

Nem tudjuk, hogy milyen sorrendben történt mindez, de egyik tényezője az volt, hogy szerelmük gyümölcse, a gyermek, gyógyíthatatlanul megbetegedett és meghalt. Isten ezzel ütötte először szíven Dávidot.

Azután megjelent a királyi palotában egy ember. Nem királyi ember, nem volt rajta fényes, csillogó uniformis, e világban nem volt rangja, de Isten előtt méltósága volt: Nátán, a próféta! Odaállt Dávid elé, akinek senki nem merte volna szóvá tenni bűnét, Isten prófétája szóvá merte tenni, Isten, emberek és az ország nevében. Akkor Dávid szíven valami rettentő félelem vett erőt. Kitudódott a dolog! Ez a Nátán nem fog hallgatni! Ennek az embernek nem lehet bedugni a száját! Lehet, hogy neki is végigviharzott agyán valami olyan gondolat, hogy úgy csináljon, mint későbbi utóda: Heródes; torkára forrasztja a szót, lefejezteti, mint Heródes Keresztelő Jánost. Aztán elveti magától ezt a gondolatot, talán azért, mert irtózik az ártatlan vértől, talán, mert látta, hogy ez semmi jóra nem vezethet, hiszen kitudódott a dolog! Nyilvánvalóvá lett a titkos parancs is, amit ő fővezérének küldött, melyben benne volt a gyilkosságra felbuzgó parancs. Ez valahogyan közkézre került. Hogyan ... miképpen? Nincsen benne a Szentírásban, de a levél benne van, ez nem mendemonda, Dávid gyilkos, itt a dokumentum, a bizonyíték, ez a levél. Ő tette el Bethsabé férjét!

Ebben a nagy nyomorúságban, melyben érzi, teljesen beborult felette az ég, összedől körülötte és benne minden, ingadozni érzi maga alatt még trónját is, becsületét, mindent, akkor megszólal a Szentlélek Úristen és tanítja Dávidot imádkozni.

Az 51. zsoltár ugyanis imádság és nem történetírás. Nem arról van szó, hogy amit Dávid cselekedett, azt engedi, hogy feljegyezze a történelem, neki szégyenére, Istennek dicsőségére, hanem arról van szó, hogy egy összetört ember kitarja Isten előtt szívét, most nem rigmusba szedi gyönyörű mondatait, most nem költ, most vall, imádkozik, a Szentlélek tanítja imádkozni.

Nem tudom, testvérem, milyen a te imádságos életed?... Nem tudom, őrzöd-e drága hagyományként a szüleid ajkáról megtanult imádságokat? Nem tudom, van-e lelkiismeret-furdalásod azért, hogy el-elmarad egy-egy imádságod?... De azt tudom, hogy a Szentlélek Úristen meg akar tanítani téged is imádkozni, mikor ilyen kilátástalan helyzetbe kerülsz, mint Dávid. Hidd el, hogy akkor a Szentlélek Úristen meg akar tanítani imádkozni – nem arra: milyen ügyes fogással kerülhetnél ki a kutyaszorítóból, sem arra nem akar megtanítani, hogy miképpen némissd el a kritikát, mert ha nincs kritika, nincs bűn sem. Arra sem akar megtanítani, hogy ebből a botrányból miképpen lehet kikerülni, hanem meg akar tanítani igazán imádkozni. Testvér! Ne kergesd el magadtól, hagyd magadat, ha meg akar a Szentlélek tanítani imádkozni, mert azt akarja, hogy borulj le, s engedd, hogy ajkadra toluljon mindaz, amire a Szentlélek akar megtanítani.

Hát mire akarja indítani a Szentlélek Dávidot?

2./ A Szentlélek bűnbánatra indít!

Bűnbánati zsoltárt ad a Szentlélek Dávid ajkára. A Bibliában hét bűnbánati zsoltár van és ez a negyedik. Miben mutatkozik ez a bűnbánat? Szavakban, de nem mindenekelőtt szavakban. Jegyezzük meg, hogy az igazi bűnbánat nem bőbeszédű, az nagyon keveset beszél. A tékozló fiú is, mikor hazajött, tudta, hogy mit cselekedett, bánta a bűnét, ki tudja mi mindent gondolt el magában, mikor elindult a disznóvályútól, mit mond, ha majd megáll édesapja előtt, hogyan fogja átölelni térdét, szépen cizellált mondatok alakulhattak ki benne a hazatérés útján, ismétелgethette, mint iskolás gyermek a leckét, de mikor a látóhatár szélén feltűnt az atyai ház, látja, nyílik a kisajtó és kilép, dehogyan kilép, kirohan rajta az Atya, siet eléje kitért karral! ... Akkor mindent elfelejt a gyönyörű mondatokból, melyeket megfogalmazott, csak egy mondat maradt s ezt az egyet zokogja el: "Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó, hogy a te fiadnak hivattassam!" Az Atyának pedig ez elég volt.

Milyen szűkszavú ebben a zsoltárban Dávid király bűnbánata! Először is nem mentegeti magát. Olvashatod újra és újra ezt a zsoltárt, belemerülhetsz gondolatainak mélységeibe, érzéseit, gondolatait átengedheted szíveden száguldani, nem találsz benne egy szót sem, amivel Dávid mentegetni akarná magát. Pedig mentegethetné magát... Hiszen az ügyvéd, ügyes védőügyvéd adja nekünk a szépen megformált mondatokat, érveket, amivel védhetjük magunkat. Az első bűnesetnél is így történt. Mikor Ádámot és Évát számon kéri az Úr a tiltott fáról való evés után, akkor nem az történt, mikor azt kérdezi Isten: "Ádám hol vagy"?..., hogy Ádám előlép s azt mondja: itt vagyok, Atyám! Úgy szégyeltem magamat, megszegtem parancsodat, ettem a tiltott fa gyümölcséből, bánom, nagyon bánom! Nem ez történt. Tudod mi történt? Ádám megszólal rejtekhelyéből és azt mondja: az asszony, akit te nekem adtál, az adott nekem enni! A tényt nem meri letagadni, hisz jól tudja, hogy Isten is jól tudja, mi történt, mint ő, azért mentegetni kezdi magát: Uram, nem mondom, hogy nem vagyok az oka, de ez az asszony csábított el, végeredményben te vagy az oka, miért adtál ilyen asszonyt nekem!...

Látod, ezekből az emberi gondolatokból egy árva szó sincs az 51. zsoltárban! Dávid nem mondja: Uram, te teremtettél engem húsból és vérből, testből és lélekből való valakinek, te tudod, hogy a test sokszor erősebb, mint a lélek, értsd meg Uram, a testben ott a bűnös, gonosz kívánság is! Bethsabét is vádolhatta volna: miért fürdött olyan helyen ez az asszony, ahol az ő hívogató mezítelenségét megláthatta a király... Nem hárít bűnéből semmit körülményekre, sem Bethsabére, azt mondja: én vagyok a bűnös! Ezt a Szentlélek Úristen

végezte el benne. A Szentlélek Úristen imádságra tanító kegyelme nélkül Dávid idáig el nem tudott volna jutni!

Figyeld tovább, nemcsak, hogy nem védi és menteteti magát Dávid, hanem látja bűnének függőleges vonalát is. Mindaz, amit ő cselekedett, az vízszintes vonalon sok botrányt okozott: vétkezett önmaga, Bethsabé, a királyi méltósága, nemzete ellen, ezt ő mind nagyon jól tudja, azonban a zsoltár 6. versében azt olvashatjuk: "Egyedül te ellened vétkeztem és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt..." Nem azt akarja mondani, hogy nem vétkeztem a "többiek" ellen is, – ebben a szóban: "egyedül", a többiek is benne vannak, de az én legnagyobb bűnöm Uram, te ellened történt! Látod, milyen csodálatos a Szentlélek által tanított és felkeltett bűnbánat?

Aztán figyeld, a mai napra kijelölt szakaszban, annak első versében így ír: "Tiszta szívet teremts bennem, óh, Isten..." Óh, Uram, nem a körülményekben van a baj, nem a testem kívánságaiban, a szívemben van a baj! Amíg ez a gonosz, kívánságokkal teli szív új szívvé nem lesz, addig minden hiába! Ha szívemet ki nem cseréled, nem lesz jó vége! Én tudom, hogy elromlottam szívestől, mindenestől, teljesen, hogy engem kireparálni nem lehet, csak újjáteremteni lehet, egészen újjá, hogy a régiek elmúljanak, újjá legyen minden! Új szívet teremts bennem, óh, Isten!...

Mondd, testvérem, mikor a Szentlélek meg akar győzni bűn, igazság és ítélet tekintetében, védekező álláspontra helyezkedsz-e, próbálsz-e szembeszállni a Szentlélek vádjával? Akkor jaj neked, ha erre az útra lépsz! Járj Dávid útján, mikor a Szentlélek leleplez, megmutatja bűnös cselekedeteid mögött Isten ellen való vétkeidet, hadd törje össze a Szentlélek a tökéletesen megromlott szívedet és valljad: a szívemet cseréld ki, óh, Isten, ne a kísértésektől óvj meg engem, a szívemtől szabadíts meg engem!...

3./ A Szentlélek tisztaságra tanít!

A Szentlélek mikor imádságra tanít, nemcsak bűnbánatra, tisztaságra is tanít. Érdekes, ebben a zsoltárban nagyon kevés van abból, amit Isten felel a bűnbánó könnyörgésre. Ez nem jelenti azt, hogy Dávid nem érzi, hogy milyen nagy dolog az, hogy Isten megbocsátott neki, ő attól fél, hogy Istennek ez a bűnbocsánata nem fogja megteremteni életében azokat a gyümölcsöket, melyeket a bűnbocsánatnak meg kellene teremnie. Valami olyasmitől fél, ami később bekövetkezik az adós szolgánál: tökéletesen elmerül az adósságban, eltékozolja Ura vagyonát, mely rá volt bízva. Mikor a király elengedi adósságát, nem az következik, hogy könnybe borult szemmel elmegy a király színe előtt, s mikor találkozik régi adósával, aki neki száz pénzzel adós,

megöleli, s azt mondja: barátom, örülj velem! A király minden adósságomat elengedte, minden bűnömet megbocsátotta, tartsd meg te is a száz pénzt, amit eddig nem tudtál megadni!

Ugye, de szép lett volna, ha ez így történik? De nem így történt... Mikor kilép a királyi váróterembe, elkezd fojtogatni szolgatársát és követeli tőle a száz pénzt, amivel neki tartozott. Valami ilyesmitől fél Dávid, ezért imádkozik így: Tiszta szívet teremts bennem, óh, Isten! – hogy a bocsánat gyümölcse tiszta szív és új élet lehessen benne. Ugye érzel valamit abból, hogy ez nem fogadalom, nem ígéret, nem Istennek szánt megvesztegető ajándék, hanem valami egészen más: a kegyelemért érzett hála, mely az új élet tisztaságában szeretné megmutatni Istennek a kegyelemért érzett háláját.

Milyen tisztaságot szeretne Dávid? Teljes, a szívnek tisztaságát. A zsoltár első részében beszél arról /9. vers/, Uram, ha másképp nem lehet, izsóppal tisztíts meg engem! Ez volt a legradikálisabb tisztítószer abban az időben, a bélpoklosokat szokták ezzel megtisztítani. Azért könyörög itt, moss meg engem izsóppal és fehérebb leszek a hónál! Dávid még csak a tisztító vizet ismerte, mi már ismerjük a tisztító vért is. Ő csak a bűnbánat könnyének tisztító vizét ismerte, mi már tudjuk, hogy a bűnbánat tisztító könnye csak olyan, mint a maszatos gyermek arcán aláperdülő könnycsepp. Mikor a szülő meglátja maszatos gyermekét s megkérdi: miért jártál olyan helyen, tele vagy piszokkal! A megszidott gyermek maszatos arcán talán végig perog a könny, de attól nem lesz tiszta, az alápergő könny csak egy kissé megtisztított vonást hagy maga után, ahogy végigfolyik a gyermek arcán. A tisztító vér egészen más. Az egészen meg tud tisztítani. Mikor Dávid a tisztító vér ismerete nélkül imádkozik tiszta szívért, ebben benne van az: teljes tisztaságot adj nekem, óh, Uram!

Nem tudom, testvérem, szenvedsz-e bűneid miatt? Érzed-e, hogy az szenny, s szeretnél-e tőle szabadulni? Imádkozz érte! Ha ezt az imádságot mondod, ezért imádkozol, akkor nem a szennyből való irtózás tanít téged imádkozni, hanem a Szentlélek Úristen tanít téged tisztaságért imádkozni.

4. A Szentlélek erőt ad!

Tovább tanítja a Szentlélek Dávidot erőért imádkozni. "... az erős lelket újítsd meg bennem." Dávid világosan látja, hogy csak egyik oka volt elbukásának szíve megromlottsága és tisztátalansága, az is volt az oka, hogy nincs erőm! Nem okvetlen kell elbukni mindenkinek minden kísértésben. Akinek ereje van a kísértés legyőzésére, az le tudja győzni a kísértőt. Jézus Krisztus ember volt, éhes ember, a kísértő megkísértette a pusztában. Negyven napig éjjel-nappal koplalt, mégis volt ereje, hogy visszautasítsa a Sátán támadásait. Az a baj, hogy nincsen erőnk. Mivel nincsen erőm, nem tudok megállni a kísértések között s nem tudok megállni

ezután sem, hiába van bűnbánatom, hiába bocsátottad meg bűneimet Istenem, melyeket elkövettem, amit végtelenül szégyellek s bocsánatot is kérek értük, hiába tisztítottál meg fehérre, mint a hó, újra piszkos leszek, mert nincsen erőm nékem. És ha te ezt az erőt nem adod meg, akkor nem leszek más Uram, mert belőlem ez nem telik. Én a magam erejéből az Én Uramhoz Jézus Krisztusomhoz eljutni nem tudok, erőt adj nekem, óh, Uram!...

El tudom képzelni, hogy velem együtt te is sokszor gyötrődsz amiatt, hogy olyan erőtlen vagy, nincs erőnlét életedben. Kettős életet élünk. Reggel nekiindulunk nagy nekibuzdulással az Írás útmutatása, a Szentlélek vezetése alatt, s mikor este van és visszanezünk az eltöltött időre, az agyunkon átfutó gondolatokra, szívünk érzéseire, szégyennel kell megállapítanunk: minden maradt a régieben, nem vagyok új ember, mert nincs erőm nékem!

Azt gondold, ebből azt a következtetést kell levonnod: kár minden erőlködésért, úgysem fogok tudni bűneimből szabadulni sohasem? A tisztaság, amiért imádkozom, az csak olyan, mint valami utópia, ábránd, ami jó volna, ha bekövetkezne, de soha nem fog bekövetkezni életemben! Erről a kettőségről, ami alatt szenvedünk, ír Pál a rómabeliekhez írt levelében /7:18./ "Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó, mert az akarat megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom." Az erőért való imádság, a Szentlélektől tanult imádság. Meglátod, testvérem, ha te a Szentlélekre hallgatsz minden bukásod előtt és után, akkor nem a kétségbeesés, nem a dolgok abbahagyása következik be életemben, hanem valami csodálatos, felülről való erőt kapsz ajándékba.

Aki gyárok udvarán jár, az látja a hatalmas daru munkáját, emelve hatalmas vastömeget, de amíg nincs áram alatt, addig ócskavasnak való erőtlen semmi. De amint a daruvezető bekapcsolja az áramot, akkor a megmozdíthatatlannak hitt hatalmas gerendákat, vastömegeket játszi könnyedséggel rakja át vagonokba valami erő. Ez az erő nem önmagától való, ezt az erőt felülről kapja.

Tudod-e, hogy amikor a Szentlélek Úristen tanít keserves könnyhullatások között erőért imádkozni, akkor kezét ott tartja már a mennyei kapcsolón, be akar kapcsolni az erőnek, hatalomnak csodálatos áramkörébe, amit aki megkap, az azt tudja mondani: nekem mindenre van erőm a Jézus Krisztusban, aki engem megerősít!? Az megtapasztalja, amit egyszer Jézus mondott Márk evangéliumában: minden lehetséges a hívőnek!

5./ A Szentlélek hűségessé tesz!

A 13. versben így folytatja Dávid a Szentlélektől tanult imádságát: "Ne vess el engem a te orcád elől és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem!" Milyen csodálatos dolog az, hogy Dávidnak egyetlen mondata sincs ebben az imádságban, amely így hangozna: Uram, ne vedd el

királyságomat! Nincs olyan mondata, amivel azért könyörögne: ne vedd el tőlem gyermekemet! Uram, ne vedd el Bethsabét! Ő azért könyörög: ne vedd el magadat éntőlem! Nem attól ijed meg, hogy rászakad a gyász, hogy földönfutó lesz, mint detronizált király. Mind e nélkül meg lehet élni! Letaszítanak a trónról?... Leszek szegény pásztorember újra, mint voltam valamikor! Elmegy Bethsabé?... Itt hagy engem?... Fogom élni tovább magányos életem! Meghal a gyermekem?... Maradok olyan, mint megszedett szőlőtő... De nélküled, óh, Isten, nem tudok élni!... Ne vedd el magadat tőlem Uram, ne vess el engem orcád elől, óh, Isten!

Nem látta ezt a kérdést Dávid mindig így! Mikor a kísértés mámorában könnyen élt, akkor odadobta Istent a pillanat mámoráért, most már érzi, milyen rettenetesen balga volt. Nemcsak balga, oktalan is volt, aki igazgyöngyöt adott oda kavicsért. Most már azt mondja: Uram, mindent veszni hagyok, csak te maradj meg nekem! Hűségért imádkozik, mert tudja, Isten nem hagyja el őt, csak ő hagyja el Istent. Azért ezt az imádságot úgy is lehetne mondani: Uram, kapcsolj magadhoz, fogd olyan erősen kezemet, mint a veszedelmes úton az édesapa fogja gyermeke kezét és nem engedi el, akárhogyan akarja is kirántani kezét kezéből, hogy el ne gázolja valami az úton.

Uram, tarts engem nagyon keményen, nagyon szorosan magad mellett!

6./ A Szentlélek örvendezővé tesz!

Azután a Szentlélek Úristen a 14. versben tanítja imádkozni Dávidot azért, hogy örülni tudjon. "Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét..." Uram, én jól tudom azt, hogy az öröm útján csalogatott el tőled az ördög azt mondva: az az öröm, ami téged Bethsabénál vár! Buta voltam!... Nem igaz, a Sátán mondta, hazudott! Hiába kínált múltó örömet, ha a tebenned való örömet és az örök élet boldogságát általa elveszítettem! Azóta csak sírni tudok, nem tudlak dicsérni téged! Óh, Uram Istenem, hová lett az én örömöm a bűnök útján!?... Add vissza nékem az én elvesztett örömömet! Rabságnak éreztem, hogy fogtad kezemet, most tudom, milyen öröm az, milyen biztonságérzet, ha nem a Sátán, hanem te fogod erősen kezemet. Azelőtt úgy éreztem, a korlátok, tilalmak, amiket életem útja mellé odaállítottál, rabság. Úgy éreztem, mint a tékozló fiú, aki az otthoni terített asztalt, az atya parancsait rabságnak tartotta, de mikor az atyai háztól távol járva rájött nyomorúságára, s hazament, akkor már azt mondotta: nem kell nekem a régi fiúság, nem kívánom, hogy terített asztalodhoz üljek, csak a szolgák között lehessenek, nyugvóhelyem az istálló dikója legyen s én leszek a világ legboldogabb embere! Dávid pedig azt mondta: Add vissza nekem elvesztett örömömet, szabadításodnak örömét, Istenem!

Én tudom, testvérem, hogy a te szívedben is sokszor ott sóvárgott már az öröm után való vágy, mint Dávid szívében. Benned is ott van az emlékezés az elvesztett öröm után, hát tudd

meg, igaza van a Szentléleknek: nem azért vesztetted el az örömet, mert Isten elvette tőled, te magad dobtad el és életed minden könnyhullatásának, nyomorúságának az az oka, hogy Istent eldobtad magadtól!

Óh, add vissza Uram tennen magadat, akkor visszkapom örömeimet is!

7./ A Szentlélek engedelmessé tesz!

Ugyanennek a 14. versnek másik felében Dávidot arra az imádságra tanítja a Szentlélek: "... és engedelmesség lelkével támogass engem." Dávid szomorúan tapasztalta meg míg a mélységek útját járta, hogy az engedelmesség útján járni nem könnyű. Nemcsak azért nem könnyű, mert az engedelmesség útja keskeny út, hanem azért is, mert akkor, mikor úrrá lesz felettünk a bűn mámora, nem tudunk többé egyenesen járni, tántorgunk, mint a mámoros ember. A mámoros embert lábai viszik, s nem oda megy, ahova akar. Támogató nélkül nem tud megmaradni az egyenes úton. Ezért tanultatja Dávid ezt az imádságot: az engedelmesség lelkével támogass engem! Mikor a Szentlélek támogat minket az engedelmesség útján, akkor olyan engedelmességre tanít, mely nem rabszolga engedelmesség – annak indítóoka a félelem; nem csupán erkölcsi engedelmesség – mert annak indítóoka a kötelesség; hanem hitbeli engedelmesség az, amely mögött Isten iránt való hálás szeretet van. Mikor a Szentlélek a széles úton való sétálgatásod alkalmával szomjúságot támaszt szívedben és az engedelmesség keskeny útján akar támogatni, a félelemtől engedelmeskedsz-e, vagy a kötelességérzet indítását követed, avagy az Isten bűnbocsátó kegyelme iránt való hálás szeretetből akarsz járni a néki tetsző úton?...

8./ A Szentlélek bizonyágtétevé tesz!

A 15. versben azt mondja Dávid: "Hadd tanítsam a bűnösöket utadra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád." Testvérem, ez azt jelenti, hogy a Szentlélek tanítja őt bűnvallásra és a bűnösök tanítására. Eddig milyen szépen, óvatosan rendezte el életét, hogy titkos életéből semmi ki ne tudódjék. Aki eddig tusolta bűneit, az most megírja zsoltárát, odaadja az éneklőmesternek: szerezz rá melódiát, aztán énekeljétek el gyalázatokat, hogy milyen mélyre süllyedtem. De úgy énekeljétek, hogy akik hallgatják vagy éneklük, azoknak a kísértés órájában jusson eszébe: az ordító oroslán szertejár keresvén, hogy kit nyeljen el /I. Péter 5:8./ és még Dávid is elbukott.

Vigyázzatok és imádkozzatok! Uram, taníts engem, hadd tudjam tanítani a bűnösöket nem arra, hogy hogyan kell vétkezni, hogyan jár az ember a vétek útján, hanem arra, hogyan kell és lehet megtérni belőle.

Ez a bizonyágtétel munkája. Megfigyelted testvérem, hogy Dávid nem olyan bizonyágtétel munkáért könyörög Istenhez, hogy legyen neki elég bölcsessége ahhoz, hogy a bajba jutott embereket tanáccsal tudja segíteni, nem teológiai előadásokat akar tartani, ő bátorságot kér, hogy oda merjen állni az emberek elé s merje vallani bűnét, amit elkövetett, és merjen vallani Isten kegyelméről, amivel az Isten megbocsátott.

Nem érzel valamit abból, hogy ez is csodálatos pünkösöd volt? Itt nincs hatalmas sokaság, itt csak egy ember van, meg a Szentlélek Isten, de ez is pünkösöd, csodálatos pünkösöd! Most már ki mer állni Dávid a nép elé. El mer menni arra az istentiszteletre, melyen először fogják énekelni az 51. zsoltárt. Nem szegi le fejét, amikor a rászegeződő tekintetek alatt érzi, hogy mindenki azt mondja: te vagy ez az ember! Igen, én vagyok ez az ember, de én vagyok a másik ember is, akinek új, tiszta szívet teremtett kebelébe az Úr és erőt adott, aki azért vagyok itt, hogy tanítsam a bűnösöket Isten útjára, hogy megtérjenek és éljenek neki tetsző életet.

Nem látod, hogy ez a kiállítás is olyan kockázatos, mint Péter kiállása volt első pünkösdkor? Az első pünkösdi történet alkalmával is mennyivel észszerűbb lett volna – emberi elgondolás szerint –, ha az embereknek, főpapoknak, a hivatalos egyháznak, az Urat meggyalázóknak, megölőknek a szelíd János prédikálta volna: lássátok, én kitarottam mellette, én ott voltam a főpap udvarán, elmentem vele még a kereszt alá is, én támogattam fájdalmában összetört édesanyját és én fogadtam őt házamba, kísértem őt haza! Ehelyett odaállítja Isten Pétert. És Péter vállalta a kockázatot, hogy valaki ismerős a tömegeből oda fogja kiáltani: Mit beszélsz te Péter, fogd be a szád, hiszen te a főpap udvarán azon az éjszakán háromszor rútul hazudtál, megtagadva Mesteredet, megtagadtad hangos szóval, hogy valamikor is láttad, ismerted Jézust! Mit beszélsz te bűnbánatról?... Te olvasod fejünkre bűneinket, mikor te magad sem vagy különb?!... Ő nyugodtan vállalta ezt a kockázatot, mert a Szentlélek Úristen minden bizonnyal, mielőtt elkezdte ezt a prédikációt, vele is elmondatta ezt az imádságot: "Hadd tanítsam a bűnösöket a te utadra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád."

Dávidnak pünkösdje volt, mikor megszületett az 51. zsoltár. Mondd, testvérem, van-e neked pünkösödöd, amikor olvasod és hallgatod az 51. zsoltárt? Ámen.